

כי תצא למלחמה ... (כא,י)

כשהולך לאדם שלא כסדר, זהו התנגדות הרצון – אני רוצה שיהיה כן הדבר, והדבר להפך, שלא כסדר. וזה בחינת מלחמה, כי כל מלחמה הוא התנגדות הרצון, הוא בחינת שלא כסדר. והוא: כי תצא למלחמה – כשהולך לך שלא כסדר, היינו התנגדות הרצון. ונתנו ה' אלקיך בידך – שיתבטל כל רצונות נגד רצונך, שילך לך כסדר כרצונך, אימתי כד ושבית שבו – כשתהיה בבחינת מה, כשתמשיך לך אלקות, הוי"ה במלוי אלפין. וזה פירוש מחשבה – חשב מה (וזה בראשית כ"ד ותיקון ס"ט). כשתקשר תמיד במחשבתך אלקות. וזה בחינת (שה"ש ז'): מלך אסור ברהטים – ברהיטי מחין דילך. וזהו: ושבית שבו – שתמשיך "מה" בתוך מחשבתך, שתקשר אלקותו במחשבתך, כי כל דבר שנמשך ממקום גבוה נקרא שבי, כמו שכתוב (תהלים ס"ח): עלית למרום שבית שבי; ועל ידי זה יתבטלו כל המלחמות וכל הרצונות נגד רצונך. וזה הסוד נרמו בעץ החיים, בהקדמה בכלל י"ט, ובכוונות של ראש חדש אלול. (לקוטי מוהר"ן חלק ב' - סימן פ"ב)

והארכת ימים", כי על ידי זה לא יסתלק על ידי הכבוד, רק אדרבא יקבל נפש חדשה וחיות חדש מן הכבוד. (הלכות שלוח הקן – הלכה א' לפי אוצר היראה - כבוד, אות י"ד)

[ספר נחל נובע - סיפור מלידתו של רבנו הקדוש]

סיפור

© ... בדרך נסיעתו ק"ם שנכנס לאומין סמוך לעיר, ספר מעשה מהבעל שם-טוב זכרונו לברכה, שפעם אחת בא הבעל-שם-טוב זכרונו לברכה לאיזה מקום, והיה שם במרה שחורה ועצבות גדול מאד, והכירו בו שיש לו מרה שחורה. אך מי יפתח פיו לשאל אותו על זה.

© והיה כך יום וחצי. אחר-כך בערב-שבת אחר חצות, צוה הבעל-שם-טוב זכרונו לברכה שיבקשו כל האורחים הנמצאים בעיר להביאם אצלו שיאכלו עמו בשבת, ולא היה שם הרבה אורחים רק מצאו שני אורחים הולכי רגל והביאום אליו. אחר-כך שמעו שטען עמהם הבעל-שם-טוב זכרונו לברכה, ואמר רבנו זכרונו לברכה שאינו זוכר היטב את המעשה איך היה.

© אך תמצית הענין היה שבאותו המקום, היו שם נשמות משלש מאות שנים שלא היה להם עליה, וכשבא הבעל-שם-טוב זכרונו לברכה לשם, נתקבצו כלם אליו כי הם מצפים תמיד על איש כזה שיוכל לתקנם, ומחמת זה הייתה לו עצבות כי היה כבד עליו עניין זה מאד. והעניין היה כי היה בלתי אפשרי לתקנם, כי-אם על-ידי פטירתו, וזה היה קשה לו מאד. על-כן היה בעצבות, והזמין לו ה' יתברך אלו השנים, ועל-ידי-זה נצול הבעל-שם-טוב זכרונו לברכה. וכמדמה שלא לו השנים הנ"ל הגיע להם הזק על-ידי-זה.

הקם תקים עמו ... (כב,ד)

הצדיק האמת בגדל כחו, בוודאי יכול להעלות ולהגביה את הכל אפלו הנמוכים והירודים מאד הרובצים תחת משאוי עוונותיהם בכבודות גדול, ובאמת בוודאי הוא משתדל להעלות ולהקים את כלם, בבחינת עזב תעזב לו הקם תקים עמו. אבל כל זה עמו, דהיינו כשהוא בעצמו רוצה גם כן בזה לרחם על עצמו ולהשתדל בתקנת נפשו, לסלק המשאוי הגדולה שעליו, רק שאי אפשר לו בעצמו והוא מצפה למי שיעזר לו לזה. אבל אם רוצה לסלק עצמו לגמרי ואינו רוצה להשתדל בתקון נפשו כלל, רק רוצה שהצדיק בעצמו יעשה הכל עבורו, והוא לא יעשה כלל ולא ישתדל בזה כלל, אזי בוודאי אין הצדיק צריך לעסוק עמו. כי אי אפשר לעזר לו כשאינו רוצה לעסוק בעצמו בתקונו כלל, כי הבחירה חפשית. (הלכות אבדה ומציאה - הלכה ג', אות ט"ו לפי אוצר היראה - צדיק, אות רמ"א)

(מר' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)

שיחות

§ ... רבנו הקדוש מצא רפואה לתאוה שכל העולם נכשל בזה, היתקון הכללי. אוי, מה שראיתי, כמה אנשים היו בוכים כשאמרו היתקון הכללי, הם היו בוכים ובוכים ובוכים, "מה, מה יהיה ממני, אני כל-כך מונח בהתאוות, מה יהיה ממני..."

אוי, כמה טפות ירד מכל אחד מגדל הצער שהוא לא איש קדוש, שהוא חזק בהתאוה, "מה יהיה ממני, מה, זה התכלית לעשות תאוות? בשביל זה אני חי?"

אני ראיתי אחד איך שהיה בוכה כל-כך לפני ה' יתברך ובכיתי גם-כן, אבל היום אני לא יודע שיש תאוה בעולם, אז אני לא אומר 'תקון הכללי ושכחתי. היום לא באה אלי שום תאוה ושום מחשבה.

אני זוכר לפני מאה שנים אני הייתי בכל יום מימי חיי הולך ראשית כל למקוה, בכל יום ויום, והייתי מתפלל ואומר 'תקון הכללי.

רב נפתלי כהן היה בירושלים, הוא היה חכם גדול וזקן, הוא אמר לי: "מי שהוא לא פוגם בברית, חס ושלום, אז לא צריך להגיד היתקון הכללי. היתקון הכללי הוא רק בשביל מי שיש לו מלחמה והוא צריך להתנתקות ולבכת ולעשות תשובה."

היתקון הכללי זה דבר קל -
לומר עשרה מזמורי תהלים.
זה פלא, פלא גדול, פלא
ונפלאות הבורא, זה מתנה מן ה'
יתברך, כי זה לא גבורתנו, "מה
אנו, מה חיינו, מה?" אני לא יודע
איד זכיתי לזה, אבל אני זכיתי
לזה. ה' יתברך אמר לתאוות
שיהיו ברגז אתי ולא יבואו
אלי...

אני ראיתי איזה דבור באיזה
ספר, בספר 'שיחות הר"ן',
'לקוטי מוהר"ן, אז זה עשה לי

פלאות. רבנו הקדוש מטהר את האדם מכל רע, מכל התאוות. וזה עקר
הרע - התאוה הכללית, זה העקר מכל, זה העקר. אם, חס ושלום, זה
לא בסדר, אז הכל לא בסדר. זה השרש של כל התורה, השרש. מה
שהאדם בא לעולם הזה - רק בשביל זה, בשביל לשבר התאוה.

כמה האדם צריך לעבד ה' ולהתפלל הרבה לה' ולצדק לפני
ה' שיצא מן התאוה.

'לקוטי תפלות' כזה - שכל דבור יכול לשנות כל העולם מהפך אל
הפך, כל העולם!..

עצות ותפילות

(לקוטי עצות - כבוד, ו-ו)

אין לאדם לקבל שררה
ומנהיגות, כי אם כשיש לו אמונה שלמה שאין שלמות אחריו. ואפלו מי
שהוא מאמין באיזהו דבר שהוא מדרכי האמרי וכו', אף-על-פי שהוא
מאמין בה' יתברך, אין לו לקבל המנהיגות. ואף שהאדם חושב בעצמו
שיש לו רחמנות על העולם, ועל-כן רוצה בהנהגתו באמת הוא רודף
אחר הכבוד, ותולה רדיפתו ברחמנות, ועל-ידי זה יכולין לבוא למינות
ואפיקורסות, חס ושלום, אבל מן השמים מרחמין ואין מניחין
המנהיגות בידם (לקוטי מוהר"ן, סימן י"ח).

על-ידי אהבת החכמים, תכון המלכות והמנהיגות. וכשבא
למלך או מנהיג איזהו שנהא על החכמים, ידוע להי לה שמן השמים
יורידוהו מגדלתו, כי אין קיום לעולם בלא החכמה (שם).

ובכן, רחם עלינו ושמרנו והצילנו ברחמיך הרבים ממנהיגי
שקר, ממנהיגים אכזרים, מפרנסים המתגאים על הצבור שלא לשם
שמים, הרודפים אחר הכבוד להנאתם ותולין רדיפתם ברחמנות, כאלו
הם רוצים לרחם על העולם להנהיגם, אשר באמת הם רחוקים מזה,
ואינם יכולים להנהיג את עצמן מכל שכן אחרים, ולא נתן להם הגדלה
מן השמים כלל. רחם עלינו ברחמיך הרבים והצילנו מהם ומהמונם,
ותבטל ותשבר ותכניע גדלתם וממשלתם מן העולם.

ועזרונו ברחמיך הרבים. והצל אותי ואת זרעי וכל עמך בית-
ישראל מתאוה רעה הזאת של פרנסות ומנהיגות. שמרני והצילני
ומלטני, שלא יעלה על לבי שום תאוה וחמדה, ושום מחשבה
כלל של פרנסות ומנהיגות וראשות והתנשאות, ולא ארדף
אחר הכבוד לעולם. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה
י"ח)

מכתב

(ספר אפי הנחל א' - מכתב כ"ד)

ב"ה, אדר"ח תמוז תשי"ט,

טבריא.

לבי הנעים, המשוטט ומתפור בכל
השערים לחפש את קול השירים והחידות
של הצדיק האמת שמגלה אמתת האמת
בעולם עד תכלית שלמותו, ומבטל שרש
אחיות השקר בשרש שרשו, אשרי לו, אשרי
המבלה כל ימיו להתגעגע ולהשתוקק ולכסף לזה.
שלום וחיים ארכים.

יש צדיק גדול נפלא ונורא מאד, שהוא חכם גדול ונפלא
ויש לו שלמות הדבור, פה נורא ונשגב מאד בתכלית השלמות,
והוא מליץ ודברן נפלא מאד ויכול לדבר חידות ושירים נפלאים עד
שאין נמצא שום נברא בעולם שלא ירצה לשמע אותו, ובאלו
השירים והחידות שהוא יודע יש בהם כל החכמות שבהם תלוי

אומן ראש השנה - גילוי דעת

אמר רבי ישראל אודסר, זצ"ל:

"למה להיות תלויים בגויים?"

צריכין לקנות דירות שלנו [באומן]

שניסע לאומן לדורי דורות!.."

(המיישים יום לפני הסתלקותו)

עקר חיות וקיום כל העולם עם
כל הנבראים בלם.

וזה הצדיק דייקא נראה
בעיני העולם ככבד-פה, מחמת
שהדבורים של העולם שאינם
שבחים לה' יתברך אין בהם
שלמות, על-כן הוא כבד-פה מאלו
הדבורים של העולם שאין בהם
שלמות.

אבל באמת אינו כבד פה כלל,
רק אדרבא הוא מליץ ודברן נפלא
בשלמות גדול שאין שלמות
אחריו, רק מחמת גדל הפלגת

שלמות מעלתו ומדרגתו הגבוה והעצומה והנוראה מאד, וכן מחמת
תקף התגברות ההעלמה והסתרה של זה העולם, על-כן הוא נראה
בעיני העולם ככבד-פה. וכשמתחילים בני העולם לפקח על עסקיהם,
היינו לחשב מחשבות לתקן החיים טובים שנתקלקלו אצלם, אז בלם
מודים על האמת שכל התקון של כל הצדיקים וכן התקון של כל באי
עולם תלוי רק בהצדיק הכבד-פה הזה!

כל מה שנמצא בדברינו איזה שבח על רבנו ז"ל הקדוש והנורא
מאד, צריכין לידע שהכל נחשב כלא, ואינו אפלו כטפה מן היס הגדול,
כי אי אפשר לספר בשבחו כלל. כי היה נעלם בתכלית ההעלם משכל
אנושי, ואפלו צדיקים גדולים אי אפשר להם להשיג מקצת מעלתו,
ואין לנו שום השגה ותפיסה בו כלל, כי אם על-ידי קצת התורות
הנפלאים שגלה בספריו הקדושים והמעשיות הנוראות.

אשרי ילוד אשה שזכה למעלה כזאת העולה למעלה למעלה מה
שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב. אשרי האיש אשר יש לו זכות גדול
כזה שיהיו מחשבותיו משוטטות בדברי רבנו ז"ל הקדוש והנורא אשר
אין ערוך אליו, ומהם יכול כל חד כפום מה דמשער בלביה להבין קצת
מעט מזעיר עד היכן מגיע רום תקפו וקדשתו עד אין תכלית.

על-ידי התקרבות לצדיק האמת, זוכין לראות את הפתחים איך
לצאת מהחשך שנוצד בו, גם עושה פתח שיצאו גם אחרים מן החשך
שלהם אם ירצו לצאת.

מפאת הלשתי לא עליך הכרחתי לסיים, ואקרא לשלום באהבה
עזה ואהבת עולם לו ולכל אשר לו.

המעתיק והמסדר, ישראל דב אודסר

(לקוטי עצות - התבודדות, א')

התבודדות

מי שרוצה לטעם טעם אור הגנוז,
היינו סודות התורה שיתגלו לעתיד, ירבה בהתבודדות בינו לבין קונו,
וידין וישפט את עצמו בכל עת על כל עסקיו ומעשיו, אם כך ראוי והגון
לו לעשות ולהתנהג כך נגד ה' יתברך הגומל עמו טובות בכל עת ורגע,
ויכלכל דבריו במשפט, ועל הכל יבוא במשפט עם עצמו, והוא
בעצמו ידין וישפט את עצמו על כל עסקיו ומעשיו - ובוזה
יסור מעליו כל הפחדים, וינצל מיראות הנפולות, היינו שלא
יירא ולא יפחד משום שר ואדון וחייה רעה ולסטים ולא משום
דבר שבעולם, רק מה' יתברך לבד יירא ויפחד.

ובזה יעלה את היראה לשרשה, דהיינו לדעת,
וזוכה לדעת שלם שידע ממי יתיירא, היינו ליראה
את ה' הנכבד לבד יראת הרוממות; ועל ידי זה
יזכה להשגת התורה שבנגלה ויזכה לשפלות
באמת; ועל ידי זה יזכה לתפלה במסירת
נפש, שיבטל כל ישותו וגשמיותו בשעת
התפלה ויתפלל בלי שום כוונות תועלת
עצמו, ולא יחשב לכלום את עצמו, רק יבטל
את עצמותו וגשמיותו ויתבטל כאלו אינו בעולם
- ועל ידי זה יזכה להשגת סתרי תורה, שהוא אור
הגנוז שיתגלה לעתיד. וכל זה זוכין על ידי התבודדות
כנייל (לקוטי מוהר"ן, ט"ו).

אימייל העלון
Shabat.Breslev@gmail.com
ארכיון העלונים
www.nanach.org/parsha

"אין צדקה נחשבת כמו צדקת הדמוס"
תרומות: בדואר, חשבון מס' 89-2255-7